

Lumina

Foaie săptămânală pentru popor.

On. Red. «Transilvania» Schimb

Loco (str. Șaguna 6)

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 55—
Pe o jumătate de an 30—
Pentru străinătate 100—
Pentru America pe un an dolari 2—

== Un număr 1 Leu. ==

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir mărunț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

„Pe altă cale“...

ne spune evanghelia că s'au întors Craii dela Răsărit după ce l-au aflat pe Mesia. Pe altă cale să apucăm și noi Români după ce am aflat pe Mesia nostru național: casa noastră și țara noastră. Veacuri dearândul au așteptat părinții noștri să se nască și pentru neamul nostru un Mesia-Mântuitor și să răsară și pentru noi «soarele dreptății». Nouă păcătoșilor ne-a fost dat să vedem în 1918 plinirea acestei vremi. Noi însă după ce am văzut cu ochii minunea cea mare a Vifleemului nostru, n'am apucat «pe altă cale», pe calea cea bună, ci iată mergem înainte pe calea cea veche și rea a zavisturilor, a împărecherilor, a certelor și păcatelor pe cari le avem din belșug pe tot locul, la orașe ca și la sate, între «domni» ca și între popor.

Asta-i pricina că iacă sunt 4 ani dela «plinirea vremii» din 1918 și Mesia nostru național, Țara noastră cea nouă nu mai iese din fașă și din peștera năcazurilor. — Evanghelia ne spune că cei trei crai dela răsărit l-au căutat pe Mesia cu daruri scumpe, cu aur, smirnă și tămâie. Tâlcuitorii scripturilor spun că aurul crailor înseamnă inima cea bună și curată, smirna: jertfa de sine și lăpădarea patimilor, iar tămâia: duhul dragostei creștine. Aceste daruri trebuesc și țării noastre celei nouă. Noi însă ne apropiem de Vifleemul nostru național cu fumul cel urit mirositor al politicei de partid, cu smirna zavistiei și împărecherilor și de aceea Mesia nostru, Țara noastră stă pe loc și nu poate ieși din năcazuri.

Românilor! Țara noastră cea nouă și tineră cere jertfe și datorii dela noi. Cere mai ales pacea noastră, dragostea noastră, munca noastră și purtările noastre cele bune. Să nu uităm că la hotare Irozii noștrii, străinii, cari nu pot uita mărirea perdută și lăcomia de a ne stăpâni, umblă în ruptul capului ca Irod din evanghelie să ne spargă casa cea nouă în care abia ne-am așezat.

Românilor! Țara noastră cea nouă are lipsă de aurul inimii noastre, are lipsă de smirna jertfelor noastre, are lipsă de tămâia cea binemiroitoare a dragostei de frați și de țară. Cu ele să ne apropiem de Vifleemul nostru național pentruca țara noastră cea nouă și tineră «să crească, să se întărească și să înflorească» la mulți ani, cu noi și urmașii noștri dimpreună.

P. Trifa.

„Pe pământ pace, între oameni bunăvoire“...

Acesta este cântecul pe care l-au pogorât îngerii la Vifleem. De 1922 ani, se aude mereu la fiecare Crăciun acest cântec. Se aude numai, dar nu se și vede, pentrucă ori încătrău ne-am întoarce ochii, nu vedem pace, ci zavistie și vrajbă. Nu-i pace în lume, nu-i pace între popoare, nu-i pace prin țări, nu-i pace prin sate, nu-i pace între vecini, nu-i pace în casele oamenilor și nu-i pace în sufletul oamenilor. N'avem pacea sufletului, asta-i pricina cea adevărată că n'avem pace în lume. Hristos zicea: «pace las vouă, pacea mea dau vouă» (Ioan 14, 27) și pacea Lui era iubirea, credința, răbdarea și celelalte comori sufletești. Noi însă nu căutăm această pace lăuntrică, sufletească și de aceea n'avem pace nici în traiul nostru.

Oamenii de azi caută pacea și mulțumirea în fel de fel de plăceri, în bani, în desfătări, în mâncări, în fâlii și beuturi, dar aceste nu dau pace, ci numai boală sufletească. «Pace multă este — numai — celor ce iubesc», și păzesc legea Domnului, zice psalmistul (ps. 118) N'au oamenii de azi și n'are omenirea de azi pe Hristos și pacea Lui în suflet și asta-i pricina că n'avem pace 'n lume și nu-i pace între popoare.

Neamurile se zavistuesc parcă mai tare ca oricând și n'a perit dintrânsele lăcomia și trufia de a se stăpâni și asupra unele pe altele și de aceea sfaturile de pace se mută mereu cu șatra păcii dintr'un oraș într'altul fără nici o ispravă (până acum s'au ținut 3 sfaturi de pace: la Washington, Genova și Lozana). Nu-i încredere și iubire între popoarele lumii și de aceea stăm mereu cu arma la picior și găfăim sub greutatea înarmărilor.

După războiul cel mare, ca un proroc al vremurilor nouă s'a ridicat Wilson președintele Americii cu cele 14 puncte despre înfrățirea popoarelor. Credeam atunci că s'a împlinit prorocia scripturilor pe care o arată chipul de mai jos: «din sâbiile popoarele își vor face fiare de plug». Dar astăzi suntem încă departe, foarte departe de împlinirea acestei prorocii. Noi vom muri cu toții, vor muri și copiii noștri, vor muri toate rândurile de oameni cari trăesc așa cum trăim noi azi, și pacea lumii nu va sosi. Numai între altfel de oameni, cu alte purtări și cu altă vieață, numai între «fiii lui Isus» se va coborî pacea lumii. Numai apropiindu-se neamurile de lumina peșterii din Vifleem vor vedea și vor cunoaște că sunt ficele Domnului.

I. T.

„Și-și vor face neamurile sâbiile sale fiare de plug și sulitele seceri și nu va mai ridica neam împotriva altui neam sabie și nu se vor mai învâța a se bate“.

(Isaia cap 2, vers 4).

Dela sfatul țării (parlament).

În sfârșit după multă vorbărie goală, sărată și cu ceartă, săptămâna trecută a ajuns la desbatere **planul legilor nou de dare**. Legea nouă de dare îi de mult așteptată ca să facă odată rânduielă în plata dărilor și să împartă după dreptate dările între oameni. În sfatul țării s'a făcut mare dispută în jurul acestei legi. Și anume cei din împotriva s'au sculat împotriva planului cel nou de lege. Ei zic că aceste legi s'au tot legile cele grele de dare pe cari a voit să le pună ministrul Titulescu (pe când era la putere Averescu). Ministrul de acum le-a mai ciopârțit pe ici colea, dar încolo tot așa au rămas. Cei din opoziție spun mai departe că această lege nouă de dare ar fi prea grea în criza asta economică și pe lângă asta mai aduc învinuire celor dela guvern, că prea cu repezeală vreau să treacă planurile de legi nouă prin sfatul țării, fără ca țara și deputații să le poată cerceta mai cu deamănuntul și mai temeinic. La asta, cei din guvern răspund că planurile cele nouă de dări sunt făcute cu bună chibzuială și mai ales pentru țărânie nu sunt prea apăsoare întrucât s'ar mai fi micșorat dările de pământ precum și cele către județ și comună. Pe deasupra ministrul de bani mai spune că oricine ar fi la cârmă trebuie să ia dare pentru lipsurile țării. — La asta noi zicem că plugarii nu s'au tras și nu se trag niciodată dela plata dărilor, dar pretind și ei ca dările să se arunce cu dreptate după avere și puterea fieștecăruia. Planul de lege se debate mai departe în casa țării și vom scrie ce s'a ales din el.

Deputații au cerut și pentru ei să li se ridice plățile de deputați la 300 Lei pe zi când au ședință, pe lângă cele 2000 Lei ce le au ca plată la lună. Asta ar fi un spor de 25 milioane în cheltuielile țării. Față de această urcare așteptăm ca deputații să nu-și mai peardă vremea cu vorbe goale și certe în casa țării, ci să se pună pe muncă, cumpănindu-și fiecare minut și fiecare vorbă spre a îndrepta relele cu legi bune și cuminți.

Ce se petrece în lumea mare.

Nici acest Crăciun nu află pace în lume și între popoare. Dimpotrivă, par'că stările din lume în loc să se limpezească, din an în an tot mai tulburi se fac.

Sfatul de pace dela Lozana iarăși s'a încurcat. În orașul Lozana din Elveția se ține acum mai mult de o lună sfatul de pace al popoarelor și de împăcare a stărilor tulburate prin războiul Turcilor cu Grecii. În preajma Crăciunului catolic, sfatul s'a închis pe câteva zile cu cele mai bune nădejdi de a putea limpezi stările. Dar acum când s'a deschis iarăși după Crăciunul catolic, iarăși s'a tulburat înțelesul sfatului. Și anume Turcii nu vreau să îngăduie în anumite afaceri privitoare la strămtorile Constantinopolului. La asta Marile puteri au dat ultimatum (cea din urmă întrebare) Turcilor să se ogoaie și să primească hotărârile sfatului, altcum vor sta de vorbă cu puștile. Acum se așteaptă răspunsul Turcilor la acest ultimatum. Ori cum însă s'ar isprăvi sfatul din Lozana, mare ispravă nu va face pentru că neamurile n'au încredere întreolaltă, ci se înarmează mereu și se pândesc unele pe altele. Nu sfaturile de pace, ci numai Isus Hristos va putea coborâ pacea între neamurile lumii.

Vulcanul din Balcani iarăși sloboade scântei. Știrile cele mai nouă spun că Grecii iarăși se înarmează și își strâng rândurile de bătaie. Zi de zi sosesc la Salonic vapoare cu tunuri și puști. Turcii au protestat împotriva acestor înarmări la Lozana, dar se vede că nu prea mult se proptesc în protestul dat, căci și ei se înarmează. Se prea poate că Anglușii să-i scoale iarăși pe Grecii la războiu împotriva Turcilor și s'ar putea întâmpla ca pe urmă să se împlinească vorba ce zice că «Turcul plătește».

Creștinii din Azia mică și Armenia trăesc vremile pe cari le-au trăit creștinii cei dintâi pe vremea prigoanelor păgâne. Li prigonesc Turcii și sute de mii au murit în această prigonire păgână.

Ce mai fac partidele politice?

Partidul lui Iorga ia parte la ședințele parlamentului și marele nostru învățat își spune păreri și dă îndreptările cele mai bune în orice afaceri. Iorga e de părerea ca să intre în sfatul țării și celelalte partide de împotriva pentru că chemarea oricărui deputat este aceea să-și spună cuvântul său și sfatul său la facerea legilor nouă. Numai când cineva ar fi împedecat să vorbească în parlament, numai atunci are drept să iasă din el, altcum nu-și face datoria de alesul și trimisul poporului și trebuie să și dea dimisia.

Partidul național nu ia parte la debaterile din sfatul țării. Este ocupat mai mult cu munca să și lărgească tabăra de luptă și dincolo de Carpați după ce a făcut alianță cu partidul democrat de acolo.

Partidul țărănesc a stat până acum tot în prieteșug cu partidul național. În înțelesul acestei prietenii, țărăniștii n'au trecut în Ardeal ca să lupte pela alegeri cu cei din partidul național. Dar acum prietenia s'a stricat de tot. Țărăniștii muștră pe cei din partidul național zicându-le: „Iată ne ați tradat, vați dat cu boierii, ați făcut alianță cu un partid care din funduș tot a boierilor a fost, și de aceea deacum înainte noi nu mai avem laolaltă nici un fel de brânză. Căpetenia partidului țărănesc, învățătorul Mihalache, a și venit pela Cluj ca să ia măsuri pentru trecerea partidului țărănesc și aici la noi în Ardeal.

Partidul lui Averescu nici după congresul dela Sibiu n'a intrat în sfatul țării.

Partidul liberal pregătește cu zor planuri (proiecte) de legi nouă și zice că vrea cu orice preț să le treacă prin sfatul țării.

Căpeteniile opoziției la Regele. Gazetele din București aduc știrea că M. S. Regele a chemat în ascultare pe Maniu și Mihalache să audă și păreri lor. Bine ar fi să-i vedem pe toți conducătorii noștri politici la muncă și nu tot la bălăii politice.

Sfaturi și planuri

— pentru grâu mai mult. —

Toate rapoartele spun și arată că începând cu anul 1919, sămănăturile de grâu scad într'una. Înainte de anul 1919, s'au sămănat 3 milioane și jumătate hectare cu grâu, dar sămănăturile de astă toamnă nu dau nici 2 milioane de hectare, adică cu mai bine de un milion sunt mai puține hectarele sămănată cu grâu. La asta mulți se ocoșesc că pricina ar fi vremea nepotrivită ce a umbat dela 1919. Odată a fost prea secetă, odată prea multe ploți. Dar pricepătorii în ale plugăriei spun că pricina cea adevărată este aceea că stăpânirea a sărit cu prețuri maxime și cu revirări asupra grâului și de aceea plugarii au lăsat și lasă mereu sămănatul grâului.

Din asta poate eși cu vremea o mare primejdie pentru țară și se pare că și stăpânirea își dă seamă de acest lucru, căci la Ministrul de agricultură (economie) s'a ținut un sfat cu privire la aceste afaceri. Inspectorul general agricol, dl. Dăscălescu, a făcut următoarele propuneri: 1. Să se dea plugarilor indemnuri din toate părțile. 2. Cei cărora Reforma agrară le-a dat pământ, să fie obligați ca jumătate din el să-l sãmene cu grâu. 3. Să aibă plugarii sămânță bună și pluguri cu cari să are adânc. 4. Să plătească statul imediat premiul de 5000 Lei la vagon și 200 Lei la hectarul sămănat cu grâu. 5. Plugarii să fie indemnnați și ajutați să-și facă cooperative și sindicate (însoțiri economice). 6. Să se trimită agronomi prin sate.

Bune sfaturi și planuri, dar de toate nu se va alege nimic până ce prețul maximal scociorește prin hambarul plugarului.

De Crăciun un Craiu aduce plugarilor

— un dar de 12 milioane. —

Săptămâna trecută ne a adus o veste care ne-a întărit în credința că tot mai sunt și azi oameni buni cari poartă dragostea lui Dumnezeu în inima lor. Un mare proprietar din Prahova, cu numele **Constantin N. Vasiliu** a dăruit suma de **12 milioane Lei** pentru ciădirea unui cămin (internat) studențesc pentru copiii plugarilor săraci cari ar dori să umble la școlile mai mari din țară (Universitate).

Marele Român a trimis acest dar Ministrului de școale și împreună cu darul a trimis și o scrisoare. Iată ce spune în acea scrisoare:

«Insuflețit de dorul pentru binele obștesc, am luat hotărârea să construiesc un cămin studențesc, în care cel puțin 100 studenți Români fii din popor, de preferință țărâni, de religie ortodoxă — drept credincioși, să și gosească aci sprijinul de lipsă pentru învățatura și dobândirea isvoarelor de lumină.

Fac această binefacere, pe de o parte drept recunoștință în fața lui Dumnezeu și spre mulțumirea sufletului meu, că am putut isbuti cu bine în toate întreprinderile mele, iar pe de altă parte îndreptez această binefacere, spre folosul fiilor de țărâni în mijlocul cărora am trăit o viață întreagă și am muncit și pentru care am avut și am o deosebită dragoste...

Ca o oglindă este această scrisoare. Uitându-te în ea, poți vedea un adevărat Român și creștin și un adevărat iubitor cu fapta a plugarilor. Acum pe când vine Crăciunul, iată Craiul cel adevărat care se apropie cu aurul inimii și smirna jertfei de altarul luminii și luminării deaproapelui său. Și câți ar mai putea fi ca el!

Cetitorule! Cu două jumătăți de vin, poți plăti gazeta pe o jumătate de an. Cu prețul unui litru de spirt (60 Lei) poți plăti gazeta pe un an și-ți mai rămâne ceva. Rămâi tu cu vinul și spirtul ce te amețește sau cu foaia ce te luminează??

Sprijinatorii gazetei „Lumina Satelor“.

Amintim mai departe pe acei din sprijinatorii muncii noastre, cari ne ajută prin câștigarea de abonamente.

Pe lângă cei amintiți în numărul trecut ne-au mai câștigat abonamente următorii preoți:

Cornel Mărușan	din Crizbav	65 abon.
Nicolae Duma	„ Deva	40 „
Victor Vulcan	„ Oprea-Cârțișoara	30 „
Pantelimon Nastea	„ Perșani	28 „
Patriciu Pinte	„ Cața	25 „
Ioan Bânda	„ Roșia	22 „
Dimitrie Pulca	„ Proștea	23 „
Ioan Dordea	„ Hașag	15 „
Ion Ciara	„ Zagon	18 „
George Turcean	„ Telnic	18 „
Vasile Botean	„ Ludești	15 „
Ioan Broșu	„ Dârște	24 „
Petru Nemet	„ Șeitini	30 „
Nicolae Mărginean	„ Nădlac	16 „
Dionisie Mateș	„ Chișindia	16 „
Petru Leuca	„ Satulung	12 „

(Urmează.)

Abonament nou la Lumina Satelor.

Pe un an (cine plătește înainte) 55 Lei
Pe o jumătate de an 30 „
Pe un sfert de an 15 „

„Lumina Satelor“ va ieși mai departe tot în 6 fețe, iar la praznicele mari în 8. În fiecare număr vom da și chipuri frumoase de care ne-am îngrijit să avem pe un an întreg.

LA NAȘTEREA DOMNULUI...

«Iată vestesc vouă bucurie... mare că s'au născut vouă astăzi Mântuitor»...

Cu aceasta veste de bucurie au trezit îngerii pe păstori în noaptea nașterii și tot cu această bucurie se apropie și azi Nașterea Domnului. Această bucurie este a omenirii întregi pentru că după căderea lui Adam, 4000 de ani, a așteptat omenirea și a suspinat după sosirea unui Mesia Mântuitor.

Dar vestea cea bună și bucuria praznicului Nașterii este nu numai a omenirii, ci ea este și trebuie să fie și a ta cetitorule. Și tu trebuie să te cercetezi și să afli că trăești în întunerecul păcatului și simțindu-ți starea ta cea păcătoasă, trebuie să se trezească și în tine dorul și așteptarea unui Mântuitor sufletească al tău. Va trebui să simțezi și tu dorul și așteptarea unui Mântuitor sufletească al tău, ce se pogoară din cer pentru tine, se naște pentru tine și tremură în ieslea Vifleemului pentru tine, pentru păcatele tale, pentru iertarea ta și mântuirea ta. Numai acest dor, această așteptare sufletească îți va aduce vestea cea bună și bucuria cea adevărată că «s'a născut Mântuitorul tău».

Dar numai așteptarea sufletească a lui Mesia încă nu-i de ajuns pentru mântuirea noastră. Trebuie să mergem

mai departe, trebuie să-l și primim pe cel care cu dor îl așteptăm. Isus a căutat sălaş în Vifleem unde să se nască și abia a aflat în o peșteră smerită. Tot așa și astăzi, copilașul Isus caută sălaş în casa cea sufletească a oamenilor. Copilul cel sfânt caută și astăzi colibe și peșteri sufletești în care să se nască. Deschide-ți și tu cetitorule, coliba ta sufletească ca să primești întrânsa nașterea fiului cel sfânt. Lasă-l «să se nască și să crească» fiul cel sfânt în coliba ta sufletească, ca apoi El să împărătească în sufletul tău și vieța ta.

Aceasta este taina cea mare a praznicului Nașterii: să te naști și tu din nou cu Hristos, să crești cu El, să trăești cu El, și să-l ai pe El de Stăpân al vieții tale.

«Și cuvântul trup s'a făcut» — zice evanghelia — «și câți l-au primit pe dânsul, le-au dat lor stăpânire să se facă fii lui Dumnezeu» (Ioan 1, 12). A primi însă pe Hristos și a te face fiul lui Dumnezeu, asta înseamnă să trăești totdeauna cu El, să-l ai totdeauna în casa ta, în inima ta, în scrisul tău, în vorba ta și în toate purtările tale. Dar puțini sunt acei cari au primit și primesc nașterea cea sufletească. «Intre ai săi a venit» — zice evanghelia — «și ai săi nu l-au primit pre el» (Ioan 1, 13). Asta e pricina că Nașterea lui Hristos vine și trece fără să schimbe traiul și purtările oamenilor. Asta e pricina că bucuria de Crăciun a celor mai mulți n'are de a face nimic cu Hristos, ci numai cu mâncările și beuturile. Minunea din peștera Vifleemului trebuie să treacă și să se petreacă și în sufletul nostru. Numai așa Nașterea lui Hristos ne va fi nouă tuturor de mare bucurie și folos sufletească.

I. Tâlcuitor.

este rău în noi, Hristos este gata să ia asupra și să ne scape de el. Dar în schimb și noi trebuie să luăm lumină din lumina Lui și vieță din vieța Lui.

Cetitorule! Dă-ți păcatele tale copilașului Isus și ia dela El lumină și vieță.

„Schimbare din temelie a vieții“

«aceasta e dovada că cineva crede cu adevărat în Hristos cel răstignit și înviat. A crede, adevărat a zice numai că un lucru e așa cum ți s'a spus la evanghelia, e foarte ușor. Dacă cineva se oprește aici, are tot atâta credință cât are și diavolul, căci și diavolii cred în puterea lui Dumnezeu, dar nu se schimbă.»

Credința care n'are ca urmare o schimbare a vieții, e o credință diavolească. Dacă vieța ta de fiecare zi nu s'a curățit, nu s'a sfințit, e dovadă că inima ta nu s'a schimbat, a rămas aceeași. Să nu ne mulțumim cu o credință care ar putea să trăiască foarte bine și în iad, ci să ne ridicăm la credința care mântuește și sfințește prin faptele cele bune»...

(Din cartea «Isus vă chi.mă»).

Craii dela Răsărit.

Istoria celor 3 Crai dela Răsărit o știm cu toții: au plecat din o țară îndepărtată și călăuziți de o «stea luminoasă, au ajuns la Vifleem unde au aflat pruncul luminat» și s'au închinat lui cu daruri scumpe. Dar să luăm aminte! Calea și purtarea Crailor dela Răsărit sunt puse la evanghelia pentru învățătură sufletească. Cine i-a călăuzit pe Craii dela Răsărit să poată ajunge la Vifleem și să poată afla pe Hristos? Steaua cea luminoasă. Așa și pe noi, o stea trebuie să ne călăuzească și să ne arate calea ce duce la Mântuitorul Hristos. Această stea este credința, este Scriptura, este cuvântul lui Dumnezeu. Fără călăuzirea acestei stele nu putem afla pe Isus. Ș'apoi despre cei 3 Crai se mai spune că au ieșit din țara lor cea păgână și au plecat cu dor să-l afle pe Împăratul Isus. Asta înseamnă că și noi trebuie să ieșim din țara păcatelor și să plecăm spre lumina învățăturilor lui Isus.

Despre cei 3 Crai, ne spune mai departe evanghelia că după ce l-au aflat pe Hristos, «pe altă cale decât în țara lor». Asta înseamnă că și noi după ce l'am aflat pe Isus și ne-am închinat lui, trebuie să plecăm și să umblăm pe alte căi, pe căile faptelor și purtărilor bune. Aceasta este credința cea adevărată și aceasta este prăznuirea cea adevărată a Nașterii ca după ce ne-am închinat pruncuțului Isus din ieslea Vifleemului, să nu ne mai întoarcem iarăși la patimile și păcatele noastre, ci să plecăm pe altă cale, să ne schimbăm purtările și vieța noastră spre bine. Așa să facem căci altcum intrăm și ieșim din praznicul Nașterii fără nici un folos sufletească.

Trei icoane

ce arată înțelesul cel adevărat al Nașterii.

Un pictor vestit din Spania a făcut trei icoane despre Nașterea lui Hristos. În cea dintâi a zugrăvit pe un călugăr ce se roagă stând în genunchi iar deasupra lui se vede cerul deschis. Călugărul se uită în sus și vede cetele îngerilor, având în mijlocul lor pe Isus, copilul sfânt.

Icoana a doua este cam tot așa cu deosebirea că Isus, copilașul cel sfânt, nu se mai vede în ceata îngerilor din cer, ci el s'a coborât și stă pe Biblia deschisă pe care o cetește călugărul. În a treia icoană se vede cum călugărul, plin de evlavie religioasă, ține sfântul copil în brațele sale.

Aceste trei icoane sunt cu mare învățătură sufletească pentru noi. Ele ne arată că înțelesul cel adevărat al Nașterii lui Hristos acesta este: să-l cobori pe copilașul cel sfânt în vieța ta, în purtările tale, în brațele tale cele sufletești. Mântuitorul Hristos vrea să fie tot mai aproape de tine și datoria ta este să te apropii tot mai mult de el. Cele 3 icoane ne arată și cum trebuie să-l coborâm pe Hristos în vieța noastră. Icoana cea dintâi înseamnă că l'am

Ce a cerut copilașul Isus.

Un om evlavios s'a dus odată să cerceteze Ierusalimul și Vifleemul unde s'a născut și a trăit Hristos. A văzut și ieslea unde s'a născut Mântuitorul și se gândea el, cu ce ar putea răsplăti iubirea și darul lui Hristos care s'a pogorât într'o iesle smerită pentru mântuirea noastră. Frământat de gândul acesta, noaptea s'a visat că vedea copilașul sfânt în ieslea peșterii și apropiindu-se de El i s'a închinat, zicându-i: „Doamne Isuse, cum tremuri tu pentru mântuirea mea. Cu ce să-ți răsplătesc eu dragostea Ta?“ Prunețul i-a răspuns: „Dă-mărire lui Dumnezeu și nu te mira căci eu mă voi smeri și mai mult pe crucea Golgotei“. „Trebuie să-ți dau ceva copilaș iubite, vreau să-ți dau toți banii mei“ a zis creștinul. Copilașul-Isus răspunse: „N'am lipsă de nimic, ceriul și pământul ti al meu, banii dă-i săracilor ca și când mi-ai fi dat mie“. „Dar eu trebuie să-ți dau ceva, căci altcum mor de durere“ zise creștinul a treia oară. „Dacă ești atât de darnic — răspunse atunci copilașul — dă-mi mie păcatele tale, dă-mi gândurile tale și osânda ta, ca să le iau pe umerii mei și să te scap de ele“.

Isus Mântuitorul și astăzi acest dar îl primește dela noi: păcatele noastre. Tot ce

aflat pe Isus și credem în El, icoana a doua înseamnă că vedem voia Lui cea scrisă în sfintele Scripturi, iar icoana a treia înseamnă că și împlinim voia Lui și trăim cu poruncile Lui.

Tu cetitorule! La care din aceste trei icoane ai ajuns??

In noaptea sfântă.

— După Selma Lagerlöf. —

Era o noapte geroasă. Un om pornise prin întunec să ceară foc dela cineva. Merse din casă în casă și bătu dela ușă la ușă.

— Oameni buni, — zicea el, — faceți-mi un bine. Nevastă-mea a născut un copil și trebuie să fac focul, c'or să se încălzească și ea și pruncul.

Dar era târziu și toți oamenii dormiau. Nimeni nu-i răspunse.

Și se tot duse omul înainte, până ce văzu licărind un foc departe, departe. Se îndreptă într'acolo și băgă de seamă, că focul ardea afară la câmp. O turmă de oi albe ca zăpada erau culcate în jurul focului și un păstor bătrân ședea de pază lângă el.

Dacă se apropie omul de turmă, văzu trei câni mari, cari dormiau la picioarele păstorului. Toți trei se deșteptară odată și săriră la el cu gurile căscate, ca și când ar fi vrut să latre, dar nu se auzia nimica. Omul nostru vedea bine, cum li se sburlise părul pe spinare și cum dinții rânjiți le străluciau în lumina focului. Îndărjiți se aruncară asupra lui, ca să-l sfășie și omul simți, cum unul îl apucă de picior, altul îl înhață de mână, iar al treilea i se aruncă în piept. Dar fălcile și dinții lor n'aveau nici o putere și omul nu simți nimic.

Atunci porni înainte, să ia ceea ce îi trebuia. Oile dormiau una lângă alta, de nu puteai trece printre ele. Atunci omul trecu peste dănele și nici una nu se deșteptă și nici nu se mișcă din loc.

Când omul era aproape de foc, păstorul își ridică privirile. Era un bătrân vrăjmaș și rău cu toată lumea. Când văzu, că se apropie străinul, puse mâna pe o bâta lungă și ascuțită, pe care o purta de obicei când pleca cu turma, și asvârli cu ea din toate puterile în omul ce se apropia.

Băta se duse drept spre străin, dar când era să-l izbească, apucă la o parte și trecu sbârâind pe lângă el până departe pe coastă.

Dar omul nu se spărie, ci se duse până lângă păstor și zise:

— Prietene, fă bine și lasă-mă să iau puțin foc. Nevastă-mea a născut un copil și trebuie să fac focul, să se încălzească și ea și pruncul.

Păstorul era cât p'aci să zică: ba. Dar când se gândi că gurile cânilor se încleștaseră, când voiseră să l muște, că oile nici nu se mișcaseră, când trecuse peste ele, că băta lui se dăduse la o parte și nu-l lovise, îl cuprinse frica și nu îndrăzni, să nu-l lase să ia foc.

— Ia cât vrei! zise el către străin.

Dar lemnele de pe foc au fost arse toate. Nu mai era nici un tăciune, numai o grămadă de jar, iar străinul n'avea nici un hârb sau altceva, ca să ia cărbuni aprinși. Dacă văzu păstorul lucrul acesta, iar zise:

— Ia cât vrei!

Și era tare vesel, că omul n'o să poată lua nici o scântie de foc. Străinul însă se aplecă jos, adună cu mâinile jar din spuză și l puse în poala hainei. Și nu-și fripse mâinile, nici nu-și arse haina, ci porni așa cu jarul, ca și când ar fi luat nuci ori mere.

Atunci ciobanul, care era un om așa de vrăjmaș și rău, văzând toate acestea, fu cuprins de mirare și începu să se gândească: ce noapte o mai fi și asta, de nu pot să muște câinii, oile nu se spărie, băta nu lovește și focul nu arde? Chemă pe străin înapoi și-l întrebă:

— Ce noapte-i aceasta? Care-i pricina, de ți se supun toate?

Atunci omul zise:

— Nu pot să-ți spun așa ceva, dacă tu însuși nu vezi! Și plecă cât mai degrabă,

ca să facă focul, să se încălzească nevasta și copilul.

Atunci ciobanul se gândi, că nu poate lăsa pe om să-i piară așa dinaintea ochilor, până ce n'o afla, ce însemnează toate acestea. Se sculă dară și merse în ascuns după el, până ce străinul ajunse acasă. Acolo văzu ciobanul, că omul n'avea casă în care să locuiască, ci femeia și copilul stăteau într'o peșteră, ai cărei pereți erau piatră goală și rece. Și se gândi, că bietul copil trebuie să fie aproape mort de frig.

Și cu toate că era un om cu inima de piatră, acolo în peșteră i se făcu milă și vru să vină și el într'ajutor copilului cu ceva. Iși luă cojocul de pe umăr, tăie din el o bucată bună de unde i se păru lâna mai moale și mai albă, și o dete omului, ca să culce copilul pe ea.

Și îndată ce arătă, că și el poate fi milos și bun, i se deschiseră ochii și văzu ceea ce pân'atunci nu putuse vedea și auzi.

Văzu în jurul lui o horă de îngeri cu aripile de argint, și fiecare inger ținea în mână câte o alăută și toți cântau cu glas mare, căci în noaptea aceasta se născuse Mântuitorul, care va mântui lumea de păcate.

Atunci înțelese el, că în noaptea aceasta toate erau pline de fericire și nimeni nu voia să facă rău.

Și nu numai în jurul păstorului erau îngeri, ci peste tot locul. Stăteau înăuntru în peșteră, sus pe stâncă. Unii sburau spre cer, alții cătră pământ și alții veniau în număr mare pe drum și când ajungeau acolo, se oprau locului, se uitau la copil și i se închinau.

Și era atâta fericire, atâta bucurie, atâtea cântece și jocuri.

Toate acestea le văzu păstorul prin întunecul nopții, când de altădată pe o așa vreme nu-și vedea nici mâna. Și sufletul lui se umplu de căldură, era fericit, că i se deschiseră ochii și căzând în genuchi, mulțami lui Dumnezeu.

Ceea ce a văzut păstorul în noaptea sfântă, am putea să vedem și noi, dacă am fi vrednici să vedem, căci îngerii sboară cântând prin văzduh în fiecare noapte de Crăciun. Dar, prin credința și dragostea noastră, trebuie să dobândim mai întâi astfel de ochi, cu cari să putem vedea mărirea lui Dumnezeu. S.

Sus la poarta raiului.

— Colindă. —

Sus la poarta raiului
Șede Maica Domnului
C'un păhar de argint în mână,
Și tot plânge și suspină.
Și vin îngerii și-o 'ntreabă:
— De ce plângi, măicuță dragă?
— Cum să nu plâng, dragă, plâng,
Că oamenii pe pământ
Tot se îmbată și se 'njură,
De Dumnezeu grăiesc hulă,
Nu se tem că-i pèdepește
Și pe toți îi prăpădește!

Impărăția cea răsvrătită.

«Un împărat adună într'o zi pe toți slujitorii săi și le zise:

Știți cât de întinsă este împărăția mea. Știți că toți supușii mei împlinind poruncile mele, sunt mulțamiți și fericiți. Este însă la marginea împărăției mele o țară, ai cărei locuitori s'au răsvrătit împotriva mea, calcă în picioare poruncile mele, și-au ales alt împărat, care-i duce la pierzare. Ca să se îndrepteze, într'una le-am vestit osânda ce li se cuvine; dar ei nu vor să asculte.

Acești răsvrătiți trebuie să fie aduși la adevărata cale. Sunt răi, e drept, dar mi-e milă de ei, căci pe cât sunt de răi pe atâta sunt de slabi. Au ajuns într'o stare

cum nu se poate mai rea. Din niște copii ai mei făcuți pentru fericire, au ajuns robii celui mai rău împărat și sunt așa de nenorociți! Cine din voi vrea să meargă și să-i aducă iarăși sub ascultarea mea?

Unul din slujitorii de frunte, ieși în față și zise: Prea înălțate împărate, trimitemă pe mine la ei cu oaste și eu am să i domolesc pe acești răsvrătiți. — Și ceilalți slujitori voiau să facă acelaș lucru. Când deodată prin mulțime se făcu o mișcare. Toți se dau la o parte cu respect. Era însuș fiul împăratului, la a cărui vedere tatăl mult se bucură. El zise tatălui său: Iată-mă tată, sunt gata să împlinesc eu voia ta. Am să mă duc să împac eu pe acel popor.

Impăratul îl lăsă pe fiul său.

Tot palatul e în mișcare. Zăngănit de arme în toate părțile. Fiecare vrea să aibă cinstea să întovărășească pe fiul împăratului. Fiul însă le făcu semn să înceteze toată zărvă, zicându-le: Nu e nevoie, mă duc singur.

Voi ia-ți putea bate, ia-ți putea zdrobi, însă numai eu li pot împăca, mântui. Am să le vorbesc despre dragostea și îndurarea tatălui meu. Cu cât mă vor urî mai mult, cu atât li voi iubi mai mult. Arma mea e dragostea fără margini.

Și a plecat feciorul în țara răsvrătită, căutând în toate chipurile să aducă la tatăl pe toți cei rătăciți. Atâta iubire câtă era în inima acelui fecior de împărat n'a văzut niciodată țara aceea răsvrătită. În cele din urmă a dat prețul cel mai mare, vieța sa, ca preț de răscumpărare pentru răsvrătiți.

Impăratul este Dumnezeu Tatăl, Fiul este Domnul Isus Hristos. Slujitorii sunt îngerii lui Dumnezeu. Răsvrătiții sunt oamenii de pe pământ. Stăpânitorul lumii acesteia, căruia ei sunt robi, e diavolul. La vremea cuvenită, Fiul lui Dumnezeu vine pe pământ, născându-se prin puterea Duhului Sfânt din Maria Fecioară, acum 1922 de ani... (Din cartea «Isus vă chiamă».)

De ce s'a născut Isus în peșteră?

În Vifleemul Iudeii erau și palate destule, palate frumoase, calde și luminoase. De ce nu s'a născut Isus într'un așa palat, ci și-a ales peștera și ieslea cum zice colinda:

«Peștera se face casă
Ieslea leagăn de mătasă».

De aceea pentruca să dea oamenilor următoarele învățături:

1. Întâi dată, să dea tuturor oamenilor pildă de smerenie și să fugă de trufie, de mândrie care este «răsadul tuturor păcatelor».

2. A doua oară, să arate oamenilor și să le aducă aminte că fericirea cea adevărată nu șade numai în palate, ci șade și în coliba săracului ca în palatul bogatului, ba încă mai de multe ori o află în bordeiul săracului.

3. A treia oară: Isus s'a pogorât cu lumină mare între cei «ce ședea în umbră și întunec» să le arate cărturarilor și bogaților că și ei au datoria să se poaore cu lumină și ajutor între cei săraci de lumina și pâinea sufletului și a traiului.

4. A patra oară: Isus s'a născut în peștera dobitoacelor pentruca să-mi arate mie și fie cetitorule că El stă gata să intre și în peștera sufletului nostru ori cât de necurată ar fi ea și oricât de multe ar fi dobitoceștile patimi din ea.

Auzi tu glasul Lui și îi deschizi tu ușa ca să-ți lumineze casa sufletului tău??

Vifleemul a legat ceriul cu pământul.

Chipul de mai sus ne arată visul lui Iacob din Biblie. Bătrânul Isac trimisese pe fiul său Iacob la Vatuil în Mesopotamia. Înnoptând Iacob pe drum «și-a aflat un loc și a dormit acolo», și dormind a văzut un vis. «Și iată o scară era întărită pe pământ a căreia capăt ajungea la cer și îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe dânsa. Și Dumnezeu era întărit pe ea și i-au zis lui: nu te teme Iacobe, iată eu cu tine sunt păzindu-te în toată calea ta, ori încotro vei merge»... (Facere cap 28).

Visul lui Iacob închipuește legătura ceriului cu pământul, legătura lui Dumnezeu cu omul. Această legătură s'a arătat lui Iacob în vis, lui Moise și prorocilor cu graiul, iar mai pe urmă s'a arătat la Vifleem deplin, în faptă, prin întruparea lui Hristos Dumnezeu. Visul lui Iacob a închipuit cu mii de ani înainte minunea dela Vifleem: coborârea lui Hristos Dumnezeu între noi încunjurat de ceata îngerilor. Greșala lui Adam închisese calea spre cer și Dumnezeu pusese Heruvim cu sabie de foc în ușa raiului. Isus Hristos cu nașterea sa și jertfa sa ne-a deschis iarăși calea spre ceriu și a îndreptat iarăși legătura cea stricată dintre Dumnezeu și om.

Dar asta încă nu înseamnă că fiecare creștin are legătura cea bună cu Dumnezeu și ceriul. Sunt atâta oameni cari n'au nici o legătură cu Dumnezeu și iarăși alții au o legătură de tot slabă și stricată de jumătate.

Cetitorule! Ce legătură ai tu cu ceriul? Ști tu ce fel de legătură trebuie să ai cu ceriul? Legătura ta cu Dumnezeu trebuie să fie:

1. **Intâiadată:** ca și legătura dintre tată și copil. Un copil, strigă, chiamă și vorbește neîncetat cu tatăl său. Așa și tu cu Dumnezeu. Copilul cel bun ascultă de tatăl său, așa și tu de Dumnezeu. Uită-te la Iacob ce doarme. El plecase în calea ascultării de tatăl său Isac și de aceea Dumnezeu se pogorâ în ajutorul lui cu un vis frumos și cu vorbele: «nu te teme Iacobe, eu sunt cu tine ori unde vei merge»... Așa și tu dacă ai legătură de fiu ascultător cu Dumnezeu, ai ajutorul Lui în orice noapte de năcazuri și greutăți ai ajunge.

2. **A două oară,** legătura ta cu Dumnezeu trebuie să fie ca treptele, ca scara din visul lui Iacob. O scară lungă leagă și astăzi ceriul cu pământul. Această scară sufletească are sute și mii de lațuri și trepte. Trebuie să apuci și tu pe ea în sus. Mai întâi pui piciorul pe treapta credinței, apoi

pășești pe cea a dragostei... a nădejzii... a rugăciunii... a faptelor bune... și așa zi de zi, te urci mereu, tot mai sus și mai sus spre cer, spre înălțimile cele sfinte ale evangheliei lui Hristos.

3. **A treia oară,** legătura ta cu Dumnezeu trebuie să fie ca telefonul și telegraful din această lume. Precum la telefon și telegraf îți poți face legătură cu oricine și poți să vorbești oricând și în orice afaceri și lipsuri ai avea, așa trebuie să fie și legătura ta cu Dumnezeu: totdeauna deschisă și gata de a putea vorbi.

Dar să luăm aminte! Este ceva care strică legătura noastră cu Dumnezeu: acela este păcatul. Păcatul rupe lațurile dela scara ce suie spre cer și dintr'o dată te oprește în loc, păcatul strică telefonul și telegraful sufletului tău și dintr'o dată tu nu mai poți vorbi cu Dumnezeu.

Cetitorule! Vrei tu să ști că îți strică legătura cu Dumnezeu ori ba? Este lucru cel mai ușor. Tu poți simți lucrul acesta. Până ai legătura cu Dumnezeu tu ești ca și Iacob din chipul de sus: unii îngerii suie la cer rugările și cererile tale, iar alții îți coboară ajutor sufletească și trupesc. Dar dacă ai pierdut legătura cu Dumnezeu, atunci tu ai pierdut și liniștea și mulțumirea și căldura din sufletul tău, din casa ta și viața ta.

Cetitorule! Uită-te bine, nu cumva ești tu în chipul lui Iacob ce doarme și nu cumva tu dormi în păcate și neascultare de Dumnezeu. Ridică-te omule, ridică-te! Iată ceriul stă deschis înaintea ta, iată scara suirii la cer te așteaptă, iată acum și îngerii Vifleemului se apropie de tine cu vestea că «ți-s'a născut Mântuitor». Scoală-te și tu ca păstorii, deschide-ți ochii sufletului tău ca să vezi minunea și urechile sufletului tău ca să auzi glasul lui Isus și chemarea lui Isus care a venit să te ridice «de pe pământ la cer» și să te treacă din «moarte la viață»!

Auzi tu glasul Lui??

I. T.

Să luăm aminte...

Cât de duios cântă colindătorii la ferestre în noaptea sfântă de Crăciun. Cu glasul legănat în asprimea gerului, învăpăiași la față, poartă cu nevinovăție dela prag la prag românescul obicei: Colindatul.

*«Trei păstori se întâlniră,
Raza soarelui
Și așa se sfătuiră,
Floarea soarelui.*

.....

Așa cântă copiii. Iar noi, cei în vrâstă mai bătrâni, îi ascultăm cu lacrimi de amintire în ochi, cu inima bătând mai tare; căci simțim cum trece un suflu de întinerire prin sufletul nostru, la cântecul acestor copii, vestitori ai nașterii lui Hristos.

Și noi suntem mari, fii buni ai Patriei noastre. Oare colinda aceasta, nu s'ar potrivi și pentru noi, pentru toți Români? Ba, cum nu, se potrivește de minune — puțin însă schimbată. Așa:

*«Patru frați se întâlniră,
Raza soarelui,
Și așa se sfătuiră
Floarea soarelui.
Haideți fraților la muncă.
Raza soarelui,
Pe ogoare și în luncă,
Floarea soarelui.
Să muncim din răspuțeri,
Raza soarelui,
Să 'ngropăm necaz, dureri
Floarea soarelui.
Să 'npletim cu voie bună,
Raza soarelui,
Din virtute o cunună,
Floarea soarelui,
Să lumine ca un soare,
Raza soarelui,
Pentru România mare.
Floarea soarelui.*

O, cei patru frați, de patru ani se întâlniră. Transilvania, Bucovina, Basarabia și vechiul Regal și-au dat mâna pentru vecinicie. Dar acești patru frați, încă nu s'au sfătuit de-ajuns cu toții ca să porniască pe drumul cel bun, nu să culeagă floricele, ca cei trei păstori, ci să munciască fiecare după putere și îndemânare, iar din munca lor să se înjghebe viitorul scumpel noastre Patrii.

Volbură Poiandă.

„Rotarii să pășească înainte“.

— O întâmplare cu tâlo creștinesco. —

Un căpitan mi-a spus zilele trecute următoarea întâmplare: «Eram la un regiment de răgute ce ruculiseră numai de câteva zile. Într'o dimineață am pus regimentul la rând ca să aleg pe cei cari cunosc ceva meserie. Am socotit să încep cu măștrii pricepători la rotărit și am strigat: «Rotarii să pășească înainte!» Vre-o 10—15 feciori au pășit înainte. L'am întrebat pe cel dintâi: «De unde ai învățat rotăritul?» Mi-a răspuns îndată spăriat: «I-o Domnule nu-s rotar, mă chiamă numai Ioan Rotariu, dar de cându-s n'am lucrat pe roți»...

Căpitanul râdea de această întâmplare, dar eu am văzut în ea un înțeles adânc pentru noi creștinii. Și dintre oamenii de azi, pe mulți li chiamă numai «creștini», dar pentru Hristos și evanghelia Lui lucră tot atât de mult cât a lucrat «Rotariul» din cătănie la roți.

Tu cetitorule, ce fel de creștin ești?

«Că precum trupul fără suflet, mort este așa și credința fără de fapte, moartă este» (Iacob 2, 26)-

„Mi-ai luminat casa sufletului meu“.

— Din scrisorile cetitorilor noștri. —

Cu ajutorul bunului Dumnezeu iată suntem la sfârșitul anului 1922. Vă mulțumesc, Domnule Redactor pentru că mi-ai luminat casa sufletului meu în anul acesta cu cele mai bune și folositoare învățături: Că învățăturile ce le dă «Foia Lumina Satelor» s'au adâncit în inima mea și rog din inimă pe bunul Dumnezeu să Vă binecuvinteze lucrurile și ostenelele cele mari ce le vărsați pentru luminarea popoului nostru Român.

Eu din copilăria mea, mi-a fost foarte dragă cetirea, și dintre câte foi am cetit nici una nu mi-au fost așa dragă ca foia «Lumina Satelor» lumina sufletelor noastre. În vremile bătrâne, omul slab s'au care nu auzea bine și nu putea merge la ascultarea sfintei Evanghelii s'au a predicii, era lipsit de toată învățătura și mângâierea sufletului său. Azi nu ne împedecă nimic, nici depărtarea locului, nici golăteala hainelor, nici trigul, nici căldura, nici slăbirea nici un fel de pedică nu avem, căci ne vine în casă tot binele, toată Evanghelia și predica numai dacă voim a ceti și a asculta.

Cu foarte puține cheltuieli putem avea acest dascăl în casele noastre. Șiți, iubii cetitori, cu câtă îngrijire suntem în vreme de iarnă când sânt noapțile lungi ca să avem în casele noastre lampă bună petrol bun ca să ne lumineze noaptea în case, și când din întâmplare se stinge lampa când lucrăm mai bine, cum ne supărăm.

Cu îndoită îngrijire ar trebui să ne îngrijim și de aceasta lumină a sufletelor noastre care ne luminează acum când ne aflăm în cel mai gros întunec, adică de «Lumina Satelor» cu folositoarele ei învățături.

Eu am zis cătră mai mulți pretini de ai mei să aboneze aceasta foie că e foarte bună. Unul mi-a zis, eu ași abona foia că e bună numai e foarte scumpă 40 Lei pe an, dară *litra de horincă* cum zicem noi Murășeni, nu scumpă cu 20 și 36 Lei și când se adună trei sau patru oameni în crâjmă în câteva clipe se gată cel puțin suta de Lei; Alui zice, eu aș ceti și miar plăcea, dar n'am timp de cetit. În Dumineci și în sărbători pentru cetit nu-i timp, pentru că cei mai mulți petrec prin crâjme. În vremea vecerniei, Biserica e goaie, dar crâjma jidovului Avram de lângă Biserica e ticsită de lume. La conducătorii noștri, sufletești și trupești nu le pasă nimic. O parte de oameni petrec sfintele sărbători la joc de cărți, altă parte de oameni petrec ziua pe stradele satului ciopoară la tot felul de râsur și de vorbe proaste, alții care voesc să fie mai buni dorm toată ziua, în posturi așa petrec creștinii noștri sfintele sărbători. În cârnilejiu la tot felul de jocuri și apoi dacă omul are timp pentru toate numai pentru cetit și ascultat nu, de unde, poate se știe ca ea adevărului?

George Cupcea
plugar, comuna, Breb, Maramurăș.

Colindă.

Domnul sfânt a adormit
Sub un măr mândru n'florit.
Scoală, Doamne, nu dormi,
Că decând ai adormit,
Earba verde te-o n'grădit,
Florile te-o cotropit
Și lumea s'o păgânit,
Sudue ficior pe tată
Și mamele-și fac păcate
D'atunci nu-i rod în bucate.
Nu-i nici grâu, nu-i nici săcară
Numai neghinioară goală

(Revista I. Creangă).

Cetitorule! Ți-se pare scumpă gazeta?

Pune în fiecare săptămână un ou într'un vas și la capătul anului ai 52 de ouă, adică mai mult decât îi prețul gazetei pe un an.

A ieșit o carte de mare preț.

— „Isus vă chiamă“.

La o biserică din București (așa numită la «Cuibul cu barză») se întâmplă o minune în aceste vremuri: biserica se umple regulat în toată Dumineca și serbătoarea de oameni. Dar minunea încă nu-i aceasta, ci alta: preotul bisericii predică regulat și nu numai că predică regulat, ci vestește pe Mântuitorul Hristos cu atâta «putere», cu atâta credință și însuflețire încât a început să câștige suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. Sub puterea dumnezeiască a cuvântului, oameni păcătoși s'au hotărât pentru întoarcerea la Dumnezeu, s'au hotărât să-și schimbe viața și să apuce pe urmele lui Hristos. Aceasta este minunea dela biserica «Cuibul cu barză» din București.

Acum vestitorul dela acea biserică — preotul Tudor Popescu — și-a pus pe hârtie minunatele sale predici și le-a scos într'o carte intitulată așa de frumos «Isus vă chiamă». Cetind aceste predici, înțelegi îndată de ce aleargă lumea la biserica «Cuibul cu barză» din București și de ce iese din acea biserică cu hotărârea să-și schimbe viața. În cartea «Isus vă chiamă», îl află pe Isus și cuvântul Lui. «Viu este cuvântul lui Dumnezeu și lucrător... zice apostolul Pavel (Evrei 4, 12) și acest cuvânt care începe îndată să și lucreze în suflet, îl află în cartea aceasta. Predicile preotului T. Popescu te pun pe gânduri, te fac să te oprești în loc, să-ți dai seama de starea ta sufletească, te fac să te gândești și să te hotărăști pentru întoarcerea cea adevărată la Mântuitorul Hristos.

Preotul T. Popescu predică «ca și unul ce are putere» (Mateiu cap. 7, 29) și această «putere» o are dela legătura sa personală ce și-a făcut-o cu Mântuitorul Hristos. Celce a scris cartea «Isus vă chiamă», a trăit el însuși mai întâi cele scrise și le trăește și simțește, deaceea le spune din «belșugul sufletului» său și deaceea ele pătrund și în sufletul celor cari le ascultă sau le cetesc. Preotul T. Popescu este el însuși un creștin hotărât pentru evanghelia lui Hristos și deaceea are «putere» să hotărască și pe alții pentru Hristos.

Recomand cu toată stăruința iubiților cetitori această carte de neprețuit folos sufletesc. Pe lângă «puterea» învățăturilor din ea, cartea mai are și darul acela că e scrisă pe înțelesul popoului, într'o formă simplă, atrăgătoare și înțeleasă de toată lumea.

Cartea are 278 de pagini și se vinde numai cu 20 Lei. Nu cred că ar putea fi om care cetindu-o să nu aibă folos sufletesc din cetirea ei și acest folos nu-i scump cu 20 Lei. Se află de vânzare și la redacția noastră. Casele culturale și toți cej mai cu stare să serie după ea. I. T.

Muntele dreptății.

Cică undeva într'o țară, se afla un munte, numit «Muntele Dreptății». Bătrânii povestesc că un lanț atârna din cer, drept deasupra muntelui și că omul care avea dreptate în vre-o pricină, putea atinge cu mâna lanțul acela, iar pricinașul care n'avea dreptate nu-l putea ajunge.

Într'o zi un om împrumută niște bani dela altul și apoi tăgădui datoria. Amândoi fură aduși pe «Muntele Dreptății» și li se porunci s'apuce lanțul. Împrumutătorul ridică mâna spre lanț și-l atinse. Apoi veni rândul datornicului vinovat. Acesta nu se împotrivi cătuș de puțin încercării, dar ca să poată mai cu înlesnire ajunge lanțul, dete mai întâi potrivnicului său bățul pe care îl ținea în mână. Intinse apoi mâna și într'adevăr atinse și el lanțul. Toată lumea se miră: Cum se poate să aibă amândoi dreptate?

Pricina acestui lucru era că bățul vinovatului era gol pe dinlăuntru și în goul acela părțitul ascunsese datoria ce tăgăduia că o are. Când dăduse în mâna celui lalt, pentru-o clipă, băta cu banii ascunși în ea, prin faptul acesta înapoiasc împrumutătorului datoria; iată de ce a putut apuca lanțul.

Păcălise astfel dreptatea și pe toată lumea.

Dar din ziua aceea, lanțul se retrase sus în cer și nu s'a mai coborât niciodată.

Cel puțin așa povestesc bătrânii.

(După L. Tolstoi).

„Sarea pământului“.

«Oricine are credința cea vie cuprinsă în evanghelia Domnului, oricine primește pe Isus Hristos ca mântuitor al său, e o sare de care pământul acesta și lumea aceasta are mare nevoie.

Creștine! Fii și tu o sare binecuvântată în lumea aceasta. În casa ta, în familia ta, între prietenii și cunoscuții tăi, oriunde te vei afla, trebuie să fii sarea care să împiedice stricăciunea. Vorba ta, fapta ta să fie așa, încât oricine să poată zice că e în adevăr o vorbă, o faptă de creștin.

Sarea are o lucrare ascunsă. Presară un pumn de sare peste niște carne și vei vedea că singură își face lucrarea ei, se răspândește pe ascuns. Tot așa viața oricărui creștin adevărat are o lucrare ascunsă în mijlocul lumii în care trăește. O, ce mare nevoie are lumea de astfel de sare! Cu cât acești creștini adevărați sunt mai mulți, cu atât sarea acelei lumi e mai bună».

(Din cartea «Isus vă chiamă»).

Două căruțe.

Un căruțaș ajunsese în drum pe altul și voi să-l întrecă.

«Fă-mi loc să trec înaintea», se răsti el cătră cel ce mergea înaintea.

«Da pe urma mea nu poți merge?» răspunse celalalt.

«Nu», — zice cel dintâi, — «pentru că mie mi-se cuvine să merg înaintea ta».

«Da de ce?» răspunse cel dintâi, «ce duci tu în căruța ta?»

«Eu duc spirit și țuică».

«Atunci frate ai dreptate. Treci înainte pentru că eu duc în căruța mea coșciuge (sicrie) și trebuie să merg în urma ta».

Așa s'au înțeles cei doi căruțași, și de atunci căruța cu coșciugele se ține totdeauna în urma căruțelor cu horinca și palinca jidanilor — ca să îngroape pe cei omorâți cu zile de otrava beuturilor.

:: Să mai și rădem. ::

Bețivul.

Un bețiv eșind odată dintr'o crâsmă beat lulea, De-i părea că totul mișcă dinainte-i cum mergea Când se vede-odată'n stradă, ochii'n jurul aruncând Stă și-și face planu'n gând:

«Uit-te strada cum se mișcă, ba se lasă, ba ridică!...
«Și biserica de colo... tot se pleacă... parcă pică!
«Se ridică se coboară și se mișcă tot întruna!!

«Dar pe cer, ian, uit-te luna
«Cum se strânge și se umflă: aci mică, aci mare,
«Nici o formă nu mai are.

«Dar colea la felinare,

«Ian te uită cum mai stau
«Nici lumină nu mai dau,
«Tot se sting și iar s'aprinde
«Și se naltă și se ntind
«Și se pleacă și se scoală
«Parcă-s prinse de-altă boală!
«Parcă-i lucru necurat,
«Poți să juri că s'o mbătat!...»

Iar gândind în acest fel

«Nu-i a bine», zice el.

«O să fie vr'un cutremur, vr'o furtună'n astă sară;
«O să fie-o moarte mare! Nu-i nici chip de stat [pe-afară,

«Hai să intru'n crâsmă iară».

Th. Speranță.

Numeri de probă din «Lumina Satelor» trimitem oricui ne cere.

Invățații au aflat două lumi

— Îngropate în nisip și apă. —

În inima Asiei este un deșert cu numele Takla-Macan (nu departe de Peking, capitala Chinei). E cam de 3 ori cât România și e ca o mare de nisip în care nu lăcuște nime. Poveștile vechi (legenda) spuneau despre acest deșert că ar fi fost o țară vestită cu orașe și palate de aur. Dar oamenii țării s'au făcut răi și când s'a sculat un proroc între ei să-i cheme la îndreptare, l-au legat să-l bată. N'au ajuns însă la aceasta, pentru că a început să plouă peste ei nisip și a plouat 7 zile și 7 nopți fără încetare și nisipul i-a îngropat pe toți acolo. Acum un învățat englez, Dr. Aurel Stein, a pornit pe calea acestei povești-cu cercetare să afle că oare nu cumva ar fi adevărată povestea. După lungi cercetări și săpături, acum acest învățat a aflat îngropată în nisip capitala țării, așa cum o spunea povestea: plină de palate aurite. Întreg orașul stă chiar așa cum l-a prins îngroparea nisipului, fără nici o stricăciune. S'au aflat oameni șezând la masă și s'au aflat magazine pline de grâu (se văd până și șoarecii cari rodeau la grâu). S'au aflat scrisori și documente de mare preț și învățații acum le cercetează. Orașul a trăit cam la 2000 ani înainte de Hristos.

Învățații din acest prilej spun că nisipul face tot mai mari și mai mari deșerturi prin Asia și cu vremea va face și din Europa o pustietate. Ce mai ști? De nu ne-om pomeni și noi cu o ploaie de nisip, că prea s'au înmulțit fărădelegile noastre. Peste vre-o 2—3000 de ani, urmașii ne-ar găsi atunci așa cum stăm acum: cei mai mulți cu glașa la gură.

Despre cealaltă lume, îngropată în apă, vom scrie în numărul viitor.

Din țara Moșilor.

Din țara Moșilor nu se mai aude nimic. Iarna cea grea i-a înfundat cu totul acolo sub Biharia și Găina. Odată cu iarna i-au înfundat și lipsurile, năcazurile și scumpetea, care-i mai mare ea oricând. În țara Moșilor grâul se vinde cu 80 Lei ferdelă (kilogramul cam cu 6 Lei) și cucuruzul cam tot așa, adevărat tot

Vechiul cântec al pâinii

pe care lumea l-a auzit de atâtea ori prin gazete de s'a săturat de el. Numai cât asta-i baiul că nu s'a săturat și sărăcimea de pâine. Afacerea cu alimentația Moșilor merge înainte în ogașul cel vechiu și rău: «particularii», adevăratii cerșesc vagoane pe la București pentru «Moșii cei flămânzi» și apoi mai departe ține Moșule straița să-ți măsure speculantul mila. Au Moșii o federală în Câmpeni și cooperative prin câteva sate, dar numai cu numele, căci încă nimic n'au făcut pentru pâinea celor săraci. Federala și cooperativele Moșilor sunt cele mai din urmă în toată țara în ce privește isprava ce au făcut-o și treaba asta trebuie îndreptată fără zăbavă.

O altă pacoste ce a dat prin Munți sunt:

Pocăiții.

S'au ivit la Vidra și amenință să se lătească și prin alte sate. În Vidra le-au dat naștere crâjmele și «piașurile», cari batjocoresc ziua Domnului, ziua sufletului. Preoțimea din Munți a ținut sfat la Câmpeni în care a discutat ce măsuri să ia împotriva pocăiților. În acest sfat, un preot a spus un lucru ce trebuie să dea de gândit conducătorilor din Munți. A spus că pocăiții s'au strâns laolaltă și și-au adus ei grâu pe seama lor și îl împart «după dreptate», frățește, cu 50 Lei ferdelă (cu asta se înțelege vor căuta să tragă în tovărășia credinții lor și pe alții ca să le dea grâu eftin). Preoțimea a luat multe hotărâri bune pe hârtie, dar stările nu se vor îndrepta până când preoțimea nu va da suflet și vieță federalei și cooperativei și până când nu va pune piciorul în prag fără cruțare în afacerea închiderii crâjmele și piașurilor

în Dumineci și sărbători. Cea mai bună ispravă a preoților în Câmpeni ar fi fost să trezească federala și cooperativele din somn și să meargă la pretură cu întrebarea cum stă ordinul de închidere a crâjmelor, că crâjmarii își rād în față când le spui de el.

Până când preoțimea și conducătorii din Munți nu vor coborâ prin cooperative pâine și ajutor sărăcimii, iar crâjmele vor strica și batjocori înainte praznicile Domnului; rățăcirea pocăiților nu va înceta, ci se va lăși. Până când speculantul cere 80 de Lei pe grâul adus dela București «pentru sărăcime», iar pocăitul îl dă «fratelui» său cu 50 Lei și până când pocăiții cântă Dumineca în casa lor, iar creștinii negustoresc prin piașuri sau răgesc prin cele birturi, — o mare primejdie amenință legea noastră strămoșească.

Nu „regulamente”.

Se aude că protopopia din Câmpeni face un «regulament» pentru combaterea sectarilor, dar nu cu regulamente și protocoale se pot combate sectarii, ci cu măsuri de muncă grabnică și de coborâre grabnică în lipsurile sufletești și trupești ale poporului.

Ar putea și stăpânirea țării să nu dea uitării cu totul pe Moși și să nu-și aducă aminte de ei numai atunci când îi vorbă de paraziți naționale. Reforma agrară n'a îndulcit cu nimic pe poporul din Munți și nu le-a împărțit nimic. Să li se împartă măcar pâine și dreptate.

Un șarpe înghețat învie

— și mușcă de moarte pe doi copii. —

— O feroasă întâmplare cu mult înfeles în ea. —

În comuna Trifești, județul Orhei (Basarabia) au murit pe neașteptate în săptămâna trecută 2 copilași (unul de 8, altul de 5 ani) a unui om din sat. Numai în ajunul morții, copilașii se jucaseră pe afară și în cealaltă zi la amiază erau morți. La fața locului a venit un doctor să facă cercetare și doctorul a aflat în subsuoara copiilor două rane de mușcătură unui animal. S'a dat cu socolaia că i-a mușcat ceva și cercetând mai de aproape au aflat un șarpe în perina copiilor. Din spusele copiilor s'a aflat apoi și cum a ajuns șarpele în perină. Copiii se jucaseră într-o văgăună și unul din ei săpând în nisip a aflat o încarigătură, despre care a crezut că-i un biciu (corbaci). S'a jucat puțin cu acest biciu și apoi l-a dus în casă și l-a aruncat sub masă. Noaptea «biciul» a înviat, căci era un șarpe înghețat și s'a tras la copii, mușcându-i de moarte.

Așa sunt, iubite cetitorule, și patimile și ispitele, (beția, desirăbălaarea, poftele...): șerpi înghețați cari n'au nici o putere să te muște până ce nu-i bagi în casa ta cea sufletească. Dar îndată ce i-ai băgat în casa sufletului tău, șerpii păcatelor și patimilor se încălzesc, învie și te mușcă de moarte.

Iată o întâmplare din zilele noastre care arată că adevărate sunt vorbele Scripturii: «fiule, fugi de păcat ca de șarpele ce mușcă de moarte» (Sirah 21, 2).

Colinda Moșilor.

*Cu desăgii pe spinare
Frământăm omătul mare
Cântecul dela părinți
Il cântăm în suferinți:*

*«Munții noștri aur poartă,
Noi cerșim din poartă 'n poartă».*

*Toate glasurile spun,
Că e noaptea de Crăciun.
Dela ușă la jereastă
Ducem sărăcia noastră
Cântecul de neam iobag
Il cântăm din prag în prag:*

*«Munții noștri aur poartă
Noi cerșim din poartă 'n poartă».*

Știrile săptămânei.

Tuturor abonaților, cetitorilor și sprijinitorilor gazetei noastre le dorim sărbători fericite. Nașterea lui Hristos la mulți ani cu bucurie și fericire!

Ca dar de Crăciun, «Lumina Satelor», prin râvna și osteneala părintelui redactor I. Trifa, a alcătuit un preafrumos Calendar de părete pe care îl trimitem alăturat numărului acesta tuturor abonaților.

Puneți-l pe părete ca să aveți neînțecat înaintea voastră chipul Mântuitorului Hristos și învățăturile Lui.

Lăsați-l pe Mântuitorul Hristos să intre în casa voastră și în sufletul vostru pentru că «să petreacă cu voi și voi cu El».

Wilson încă mai crede în o înfrățire a popoarelor. Wilson, fostul președinte al Americii, care după sfârșitul războiului celui mare predica pacea lumii și înfrățirea popoarelor, într-o convorbire avută cu Clemens fostul ministru președinte al Franței, a declarat că el încă tot mai crede și astăzi într-o pace a lumii.

Arme nouă și iscodiri nouă. În vreme ce trimișii popoarelor pe la Lozana vorbesc de pace (din gură), în țara lui fiecare popor se înarmează și cearcă să facă fel de fel de arme și iscodiri nouă cu cari să poată omorâ cât mai mulți oameni și cât mai repede. Așa Nemții de ani de zile și-au bătut capul să iscodească mașini de zburat fără motor (pentru că în țara lor n'au petrolu care i de lipsă la motorul aeroplanelor). Și l-au făcut. La asta nici Francezii nu s'au lăsat și au făcut și ei un așa aeroplan ce zboară pe sus fără motor.

Se aude acum că un american ar fi iscodit și o astfel de mașinărie, cu ajutorul căreia aeroplanul poate fi cârmuit de jos, adevărat nu mai are lipsă de cârmaci, ci merge și se întoarce singur. Cu asta oamenii vor ridica în văzduh granate și bombe și le vor slobozi foc și moarte peste orașe și oameni.

Despre Nemți se vorbește că ar fi descoperit un fel de gaz (otravă) mai groaznică ca toate cele folosite în războiu, dar iscodirea o țin în taină până va sosi vremea războaielor.

Precum se vede suntem încă departe de vremea când să arăm cu fere de plug făcute din oțelul armelor și să ne strângem în biserică la glasul clopotelor turnate din tunuri.

Cum umblă târgurile? S'au scumpit vitele și bucatele. Așa spun știrile sosite din țară. Fâina care înainte cu o săptămână se vindea cu 4:50—5 Lei kilogramul, astăzi se vinde cu 5:40—5:50 Lei, iar cea mai fină cu 6:80—7 Lei. Tot așa și grâul s'a urcat dela 3:50—4 Lei la 4:80—5 Lei kilogramul. Porumbul (cucuruzul) s'a urcat și el dela 4 Lei la 5:50 până la 6:50 Lei kilogramul. În multe locuri nu se află nici scump. Prețul grâului și a porumbului este în urcare și pricina acestei urcări ar fi aceea că porumbul a suferit în urma ploilor, astfel că plugarii folosesc grâu mai mult.

Dar adevărata pricină se zice că ar fi alta: orașele și satele sunt pline de negustori cari speculează cu bucatele, mai ales cu grâul. (Rău destul!)

Vitele deasemenea s'au scumpit. Boini de jug, muncii, cu 10 mii și dela 10 mii Lei în sus. Boini grași au ajuns și până la 25—30 de mii Lei. Deasemenea s'au scumpit și caii.

Va scădea darea vinului. Ministrul afacerilor bănești, Vintilă Brătianu, a depus pe masa din casa țării un plan (proiect) de lege privitor la reducerea (scăderea) dării ce se plătește acum pe vin.

Irozii dela hotare. La Pecica a fost prinsă o ceată de Unguri cari făceau șpionaj pentru societatea «Ungurii cari se deșteaptă» din Ungaria. Între cei prinși sunt și funcționarii cari juraseră «credință» Regelui și legilor din țara noastră.

O cărticică despre Avram Iancu, eroul și mucenicul neamului nostru, a scos «Asociațiunea» din Sibiu. A scris secretarul I. Georgescu și cuprinde așa pe scurt viața și faptele de vitejie a marelui erou. Cărticica dă și amănunte interesante și vrednice de a fi cunoscute din copilăria și viața eroului.

Toți cari voesc să cunoască jertfele Moșilor și a Craiului lor, Avram Iancu, din anul 1848, să și procure această carte. Are și 6 chipuri cari arată pe regele munților în diferite înfățișeri. Se află de vânzare la «Asociațiune» și costă 4 Lei.

Iarăși s'a scumpit hârtia cu toate că fabricile de hârtie au avut un fel de legământ făcut cu guvernul că nu vor mai scurpi hârtia. Acum au scumpit o peste voia Ministrului și peste legământul făcut, iar ministrul trebuie să închidă ochii și să tacă, altcum fabricile amenință să se închidă. Scumpirea hârtiei aduce mari cheltuieli și gazetelor și de aceea sunt silite și foile să și ridice abonamentul.

Despărțenie pentru joc. La un tribunal din Peșta, un om și-a cerut despărțenie de muere, pentru că i prea jucăuse. «După ce m'am însurat — s'a plăns omul — în fiecare săptămână a trebuit, d-lor Judecătore, să merg de câte 2—3 ori cu muerea la joc, altcum mi-se aprindea casa. Treaba asta a mers așa, o lună, două, dar dela o vreme eu i am zis «mai du-te tu muere și singură» și femeia a zis «ba că bine zici tu bărbate» și a plecat. Eu am rămas să merg numai după ea la ceasul numit. Dar — spre norocul meu — odată s'a întâmplat că, din nebagare de seamă, am greșit ceasul «numit» și am mers mai curând cu un ceas și când colo ce să vezi, femeia avea alt însoțitor. Și de aceea acum am lăsat o de tot în grija lui»...

Tribunalul a dat dreptate omului și l'a despărțit de femeia jucăuse. Bărbatilor! Băgați de seamă despie femeile voastre, iar voi femeilor ferivi-vă de prea multe jocuri, căci pe multe jocul le-a pierdut. Și fata Irodiadei cu jocul a tăiat capul lui Ioan.

Laude am tot auzit și acum dela Cluj iarăși auzim o laudă. Cică Direcțiunea financiară ar fi hotărât să nu mai dea la nime licență de vândut beuturi. De mult tot auzim laude de acestea, numai cât licențele și crâjmele se tot sporesc în loc să scadă. Vom vedea ce va mai fi și cu hotărârea asta.

Și băncile ajută scumpetea. Băncile jau acum pentru împrumuturi câte 20% (douăzeci la sută) și asta încă-i una din pricinile scumpetei, pentru că negustorul lucră cu bani de împrumut și când el plătește așa o camătă mare, apoi și el trebuie să ceară mult. Dar băncile n'ar avea drept să ceară camete așa de mari pentru că iată acum Banca Națională (banca țării) vestește că ea dă băncilor mai mici bani împrumut cu 6%. Auzind Banca Națională ce dobândă mare își compute băncile, le-a trimis vorbă că nu le mai dă bani împrumut până nu și mai scad cametele. Bine a făcut!

Valuta (prețul) banilor a stat în săptămâna trecută așa:

1 dolar american	cu Lei	172—
1 franc francez	„	12-50
1 dinar sârbesc	„	1-95
1 liră italiană	„	8-80
1 coroană cehă	„	5-30
100 coroane ungurești	„	8—
100 mărci nemțești	„	2-50
100 coroane austriace	„	—26

Leul s'a plătit la Paris cu 8 centime (bani) francezi.

Și iarăși se tulbură Irod dela «Foaia Poporului». Cu toată lumea certatul redactor dela «Foaia Poporului», iarăși s'acată de noi cu fel de fel de fleacuri. N'avem însă vreme și nici hârtie să ne apucăm de răfuială cu el. Cetitorii noștri își aduc aminte cum ne batjocorea acum-i anul când am plecat la drum zicând că suntem «întunerecul satelor». Mult ne-a durut pe noi această grosolană batjocură, dar am răbdat și am așteptat ca vremea să ne judece și să ne facă dreptate. Și iată vremea adeverește că hulă și minciună a grăit «Foaia Poporului».

Și acum Irod iarăși se tulbură și se năpustește asupra noastră cu fleacuri și batjocori. Dar noi înțelegem bine mânia lui Irod: se apropie anul nou și pela «Foaia Poporului» nu mai poți încăpea de abonații cari «se mulțumesc de gazetă». De asta s'a temut dela început redactorul «Foi Poporului» și de ce s'a temut n'a scăpat.

Petrecere. Studenții univ. din regiunea Sibiu cu onoare invită On. public la Serata artistică-literară, urmată de dans, ce o va aranja la Sibiu în ziua de 9 Ianuarie 1923 (a treia zi de Crăciun), în sala «Unicum». Inceputul la orele 8-30 seara. Invitări speciale nu se fac. Ținuta de stradă. Sunt de preferat costumele naționale. *Comitetul aranjator.*

Târgurile din săptămâna aceasta:

In 7 Ianuarie: Boroșineu, Frumoasa. 8. Ciocman. 9. Chezdi Oșorhei, Cohalm, Sibiu. 10. Cluj, Hodod, Ileni, Radnot. 13. Căpâlnaș, Sântămăria de peatră, Vinerea.

Cu onoare aduc la cunoștința Onor. public deschiderea primului atelier românesc în orașul Sibiu de

Vărsătorie
de aramă și clopote speciale.

Mare asortiment de diferite piese de aramă.

Execut grabnic: mânere de metal pentru uși, în orice mărime, chei-verigi pentru hamuri de lux, precum și diferite firme vărsate din zinc, etc.

Cu toată stima: **Moise Fărcaș,**
(35) 1—2 Sibiu, str. Poschen 11.

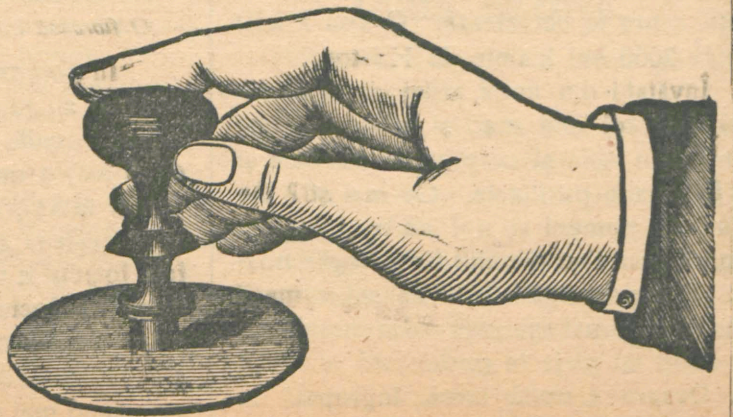
Prima fabrică română de stampile

Oct. L. Vestemean

Sibiu, str. Țiglariei Nr. 18.

Execută tot felul de stampile din cauciuc, diferite medaliașoare, precum și sigile din metal pentru sigilarea în ceară, mașini de numerotat și cu data zilei din metal și orice lucrări ce se țin de bransa aceasta.

Comandele să se adreseze la „Librăria arhidiecezană”, Sibiu, str. Mitropoliei Nr. 45 sau direct la fabrică. (28) 4—4

Magazin de postavuri
GUSTAV JAKOBI
Sibiu, Piața Principele Carol 12
(31) (Festă Piața mică) 2—1
Depozitul fabricatelor a fabricii de postavuri C. SCHERER și Fii succesorii
Gromen și Herbert în Sibiu.

Inflințată la anul 1780.

Gustav Groisbeck
strungărie de lemn cu putere
:: :: electrică :: ::
Sibiu, str. Gen. Averescu Nr. 1
(fostă str. Gușteriței).

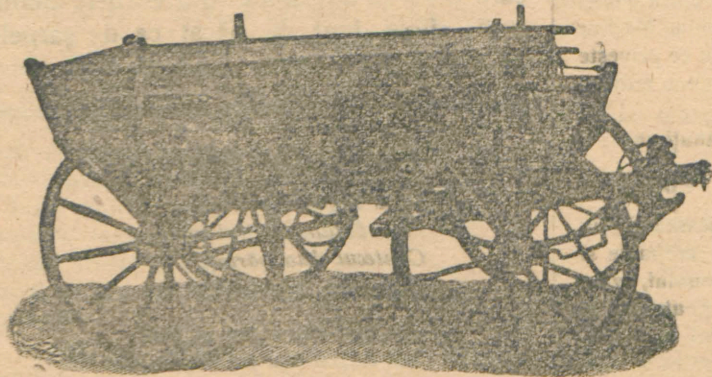
Execută tot felul de lucrări solide în bransa strungăriei, lucrări de lemn și galanterii, specialist pentru mașini de tors, premiate de două-ori cu medalie de aur. (29) 3—3

COMPANIA ANGLO-AMERICANĂ
FURNIZORII CŪRȚII REGALE ROMÂNE
Sucursala SIBIU, Piața-Unirei 10.
Telefon 180. Adr. tel.: Angloco.

Tot felul de motoare și mașini de industrie, unelte și armaturi. — Tuburi. — Compartamente de baie complete. — Toate materialele de funcțiune ca: coarde de astupătoare și table, curele etc.

EXPOZIȚIA DE MAȘINI PERMANENTĂ. — MAȘINI DE CUSUT.
Intreprinderea cea mai mare din România în bransa aceasta. (34) 1—2
— Reprezentanta generală acelor mai distinse fabrici germane.

AUTOMOBILE: MERCEDES și STOEVER.
PFORZHEIM. BUCUREȘTI.

Firmă neîntrecută
în bransa aceasta

:: Fondată 1860. ::

Premiată:
1881 — Sibiu — 1892.

FABRICA DE CĂRUȚE IOAN M. LUNGU

— Rășinari (jud. Sibiu) —

Construim solid și practic cară și căruțe de orice mărime și forme, pe lângă prețuri foarte moderate.

— Se primesc 5 învățacei la rotărie și 5 la fierărie. — (33) 1—2